

Ja tåiemad rahwas on ennam waewa nág: gemas, kui teo lomad. Wata, innimenne, kes on Jumimala náo járrele lodud, peab seál halvem ollemia weistest, aina neid paßima, ja harrima ja ka pessema! Ei se olle dige luggu! Kurjaste waewata neid waesi lapsi!

Agga Killari perre, ni lapsed, ni orjad, keik ollid terwed ja roemfad ja visafad, hásti ja kennaste ridis. Iggamees watis neid takka, kui nemmad suwvisel aial firriko láksid ehk Hansust, ehk Ewast, ehk lessest naesest sadetud. Kui heinamale láksid, kui pölluse wilja leikama, olli iggaühhel temma joudo mõda tõ-riistad kasas, rammotumal ferges mad, ja iggaüks teggi omma född ni kui jáksas, agga truiste. Eddarvissi said Killari rahvas igga tõ jure hásti joudo. Hans olli ikka eßimeune, kes sai moisa leikusse tükkid ja omma wilja walmis leikanud, et teminal kül ei olnud nelja perre fohta ni paljo täieks kašnud innimest, kui arvati tarvis ollevat.

Leisel ãastal tullid ka nende kolme wabba-
tikko lapsed tðle, ja Hans olli neile fergemad
riisto teinud. Agga teiste lapsed ei teinud
mitte nenda tððd, fui Killari perres; teised
perrewannemad ei olnud issegj mitte allati
tð jures; egga oskanud orjad öppetada ja
juhhatada, fest neil pudus dige püüdmisse
ja täis arro.

Enne põllo maad ei olnud mitte truiste harritud, ommeti kandsid need sūggarvad maad ka eessinnes sel aastal hästi wilja, et Jummal andis wägga forralist aega. Agga sūggiise olli Hanso trui harrimisse járrel orras paljo kennam ja tuggewani, kui ial Tamma küllas olli nähtud. Ei Jaan Turd, egga Peter Kald ei joudnud Hanso waasto, sadik siis teised perremehhed, kes ollid ennamiste holetumad. Monningad tullid õppetust palluma, sainvad sedda hea melega, ja wdt sid ka waasto. Teised räkisid jálle: „Killar on furrati alla heitnud, ja nenda saab temma